

Володимир Янів

ШЛЯХИ

Збірка поезій — Мюнхен 1951, стор. 160, 80; ДМ 5, або дол. 2.

ЗАПИСКИ УКРАїнСЬКОГО ПЛАСТУНА

- Ч. 15. Атанас Фіголь: „Ідеологічні основи сениорського руху“, ст. 15; ДМ 0.40, дол. 0.10.
Ч. 16. Володимир Янів: „До великої Мети“, стор. 19, ДМ 0.40, або дол. 0.10.
Ч. 16. Євген Кульчицький-Гут: „Наше довкілля підчас мандрівки“, стор. 16, ДМ 0.40, дол. 0.10.
Ч. 18. Яро Гладкий: „Пластовий Індивідуалізм“, стор. 20. ДМ 0.40, дол. 0.10.
Ч. 19. Юрій Старосольський: „Ідейний виряд пластуна“, Я Атанас Мілянчик: „Фізичний і господарський виряд“, стор. 19, ДМ 0.40, дол. 0.10.
Ч. 20. Цьопа Палів: „Поглиблюймо Пластову Працю“, ст. 16, ДМ 0.50, дол. 0.15.
Ч. 21. Атанас Фіголь: „Думки про сучасний стан Пластового Руху“, стор. 15., ДМ 0.40, дол. 0.10.
Ч. 22. Дискусія над правильником УПС.; — ст. 47 (не продається).

ЧИ ВИ ВЖЕ ЗАБЕЗПЕЧИЛИ ДЛЯ СЕБЕ МОНУМЕНТАЛЬНИЙ ТВИР:

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ УКРАЇНОЗНАВСТВА

Перша частина в трьох томах, 1,200 стор. кольорові і темні таблиці й карти.

УЖЕ ПОЯВИЛИСЯ ДВА ТОМИ!

Ціна одного тома ДМ 50, або дол. 15. — Поодинокі зошити тільки до часу закінчення твору в ціні ДМ 8 або дол. 2.50.

Дальші вичерпні інформації жадайте в В-ні „М. Ж.“

„ЕНЦИКЛОПЕДІЯ УКРАЇНОЗНАВСТВА“ — книга необхідна для кожного громадянина, а тим більше пластуна. — Приєднуйте нам нових передплатників!

ВЖЕ В ПРОДАЖІ

ДРУГИЙ ТОМ

МОНУМЕНТАЛЬНОГО ТВОРУ НТШ

ЩЕ ТІЛЬКИ ДО 31 БЕРЕЗНЯ 1952 МОЖНА ПЕРЕДПЛАТИТИ

В ЦІНІ \$ 37.50

Замовлення шліть на адресу:

DR. M. SHLEMKEVYCH
347 GRIER AVE. — ELIZABETH 2, N. J.

З друкарні „Свободи“, 81, Гренд Стр., Джерзі Ситі, Н. Дж.

“MOLODE ZHYTTIA”, — Journal of Ukrainian Youth Organization “PLAST”, Inc.

Молоде Життя

Журнал Пластового Юнацтва

Ч. 2-3. (105-106)

НЮ ЙОРК — ДТРОИТ

Лютий-Верезень 1952.

ДНЯ 5. БЕРЕЗНЯ 1950 Р. В ВІЛОГОРЦІ КОЛО ЛЬВОВА ЗГИНУВ СМЕРТЮ ГЕРОЯ, ВИКОНУЮЧИ СВІЙ НАЙВИЩИЙ ОВОВ'ЯЗОК — СЛУЖБИ ВАТЬКІВЩИНІ, — ЧЛЕН 10. КУРЕННЯ У. П. С. „ЧОРНОМОРИЦІ“, НАШ НЕЗАБУТНИЙ ДРУГ

ГЕНЕРАЛЬНИЙ СЕКРЕТАР ВІСЬКОВИХ СПРАВ УКРАЇНСЬКОЇ ГОЛОВНОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ РАДИ І ГОЛОВНИЙ КОМАНДАНТ УКРАЇНСЬКОЇ ПОВСТАНСЬКОЇ АРМІЇ, ГЕНЕРАЛ-ХОРУНЖИЙ

Пл. Сен. РОМАН ШУХЕВИЧ

У ВЕЛИКІЙ ПОШАНІ КЛОНИМО НАШІ ГОЛОВИ ПЕРЕД СВІТЛОЮ ПОСТАТТЮ ПЛАСТУНА-ГЕРОЯ ТА ПРИРІКАЄМО ЗВЕРГАТИ ЙОГО ПАМ'ЯТЬ СЕРЕД СЬОГОЧАСНИХ І МАЙБУТНІХ ПЛАСТОВИХ ПОКОЛІНЬ, ЩОБ НА ПРИКЛАДІ ЙОГО ЖИТТЯ ВЧИТИ І ВИХОВУВАТИ ПЛАСТОВУ МОЛОДЬ, ЯК ТРЕБА ЖИТИ І ПРАЦЮВАТИ ДЛЯ ВАТЬКІВЩИНІ.

(З жалібного наказу ГПР і ГПС)

Молоде Життя

Журнал Пластового Юнацтва

Видає:
Організація Української Молоді „ПЛАСТ”
Дітройт
Editor:
Ukrainian Youth Organization “PLAST”, Inc.
Detroit

Адмініструє:
Курйнь УПС і Курйнь УСН „Червона Калина”
Редагує Колегія

Адреса Редакції:
Яро Гладкий,
2324 Poplar St., Philadelphia, Pa.
або

Ольга Кузьмович,
70 Park Ave., — Babylon, N. Y.

Адреса Адміністрації:
Journal “Molode Zhyttia”
124 Park St., Orange, N. J.

ЗМІСТ

	Ст.
Пласт Шевченкові	1
Гомін вод весняних Вол. Барагура	2
Мандрівка Орест Гаврилюк	3
Ген.-хор. Роман Шухевич-Чупринка Яро Гладкий	4
Шукаємо слідів Леся Храплива	6
Мояні Орлів Р. М.	7
В погоні за романтикою Нагря	8
Шістнадцять країв	9
Мандруй по світі з відкритими очима Дада	17
Щоб слава лецетарська не пропала	18
3 листів до Редакції	19
Пластуємо на воді Любомир Гевко	20
Гуґірка пл. сен. Сатурна на східинах юнаків	21
Листування Редакції	22
Надіслані Публікації, Надіслані книжки, 3 новинки	23
Весела сторінка	24

МОЛОДЕ ЖИТТЯ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО ЮНАЦТВА

Ч. 2-3 (105-106)

Лютий-Березень 1952

Пласт Шевченкові

*
... І виріс я на гужині,
І сівів в гужому краї,
Та одинкому мені
Здається — кращого немає
Нікого в Бога, як Дніпро
Та наша славная країна.

*
... У гужому краю
Не шукайте, не питайте
Того, що немає ..
І на небі, а не тільки
На гужому полі...
В своїй хаті — своя правда
І сила і воля!

На місяць березень—на цей перший місяць, що заповідає прихід весни й відродження цілої природи та життя, припадають в нас Шевченкові роковини.

Здається, наче це не припадок а якийсь справжній символ, що рідночасно з пробудженням природи ми, кожного року віддаючи поклін Т. Шевченкові, святкуємо цим не лише появу генія української літератури, але й відродження національної свідомості й політичної думки.

Освідомім собі це, коли цього року, як звичайно, будемо брати участь у Шевченковому святі—байдуже чи в тісному пластовому крузі чи в ширшому громадянському. Це свято для нас таке самозрозуміле, що відбувалося його автоматично, звертаючи увагу радше на виконавців, як на зміст.

Але тепер на чужині ми мусимо більше, як колись, шукати у цих роковинах змісту. І коли знову почуємо такі здається відомі слова Великого Українця—застановімся хвилину над їхнім значенням і тією його глибокою любовю до Батьківщини, що зуміли його волеюгненними словами з далекої чужини збудити земляків до нової Весни! З того часу минуло сто років. Але сама Батьківщина і той сам найбільший її сивець вимагають від нас нині—тієї самої любови. І ми нині далеко від рідного краю і нас сьогодні таксамо потрясають і—зобов'язують

Від Редакції

ОЦЕ ЧИСЛО „МОЛОДОГО ЖИТТЯ” ВИХОДИТЬ З ОПІЗНЕННЯМ ЧЕРЕЗ НЕДУГУ ОДНОГО З РЕДАКТОРІВ. ЗА СПІЗНЕННЯМ РЕДАКЦІЯ ПЕРЕПРОШУЄ ПАН. ЧИТАЧІВ. ТОМУ ЦЕ ЧИСЛО ЗВЬЛШЕНЕ НА 24 СТОРІНКИ. НАСТУПНЕ, ЗА МІСЯЦЬ КВІТЕНЬ, ПОЯВИТЬСЯ В НОРМАЛЬНОМУ РОЗМІРІ — 16 СТОРІНОК.

ЗАПРОШУЄМО ОЦИМ ВСІХ ОХОЧИХ ДО СПІВПРАЦІ В РЕДАГУВАННІ. ЧИМ БІЛЬШЕ СПІВРОБІТНИКІВ, ТИМ ЖУРНАЛ БУДЕ ЦІКАВІШИЙ. ЗОКРЕМА НАШ ЗАКЛИК ЗВЕРТАЄМО ДО ПЛАСТОВОЇ ЮНАЦЬКОЇ МОЛОДИ

МИ ВІРІМО, ЩО ПОДІБНО, ЯК ПОПЕРЕДНИМИ РОКАМИ, ТАК І ТЕПЕР ЗНАЙДЕМО МОРАЛЬНУ І МАТЕРІАЛЬНУ ДОПОМОГУ У НАШИХ ДОРОГИХ ЧИТАЧІВ.

ГОМІН ВОД ВЕСНЯНИХ...

(До генези „Лісової Пісні” — на основі розповіді Лесі Українки).

З гір на долину
Віжу, стрибаю, рину!
Місточки збиваю,
Всі гребельки зриваю,
Всі гатки, всі запруды,
Що загатили люди, —
бо весняна вода,
Як воли молода!

(Леся Українка: „Лісова Пісня”)

Співає свою нічну, чарівну пісню волинська природа. Місяць срібним сяйвом заливає бір, розлогі поля, спокійне плесо річки, старезний сад, сільські хати... Його лагідні, ясні промінні падають крізь вікно у кімнату на білу постелю Лесиною ліжка. Дівчинка кидастесь неспокійно з боку — на бік. Сон її не береться. Їй легко горить від гарячки, вона ловить жадним вухом чарівну пісню волинської ночі.

Леся бжить зором за місячними промінчиками, аж ген над річку. Там зпоміж латаття випливає певне тепер водник, а на віттях дерев гойдаються веселі русалки. Ось ці мерехтливі вогники, що стрибають по надслучанському трясовинні — це певне дитинчата-потерчата, що своїми каганчиками зводять людей на манівці. Там і перелесник і той, що „в скалі сидить”, і той, „що греблі рве”. А в темному лісі посеред дерев ходить певне лісовик і пугають хащами лісові дівчата-мавки. Стільки Леся наслухалася про них від своєї мами і сільських людей, що розказували їй вечорами такі гарні казки про ці лісові, польові і водні істоти.

Якось то мама, йдучи з Лесею у

Жаборинці лісом, оповідала їй про мавку. Недавно знову Леся була у дядька Лева Скулинського над Нечічним і він так гарно розказував їй про цю лісову істоту, що людський вигляд має, носить польський одяг і людською мовою говорить. Про цю лісову дівчину, що зазнавши багато кривди і лиха від людського роду, в стовбур перемінилася. І тільки теплою порою оживає, з дупла виходить і деяким людям, що природу щирою душею кохають, оманом-привидом показується.

Ці істоти нераз у снах і марінках з'являлися Лесі і манили її до себе. Але сьогодні вже зовсім її полонили. Леся мусить побачити сьогодні водника, русалки й свою вимряну мавку. Мусить!

Ніхто не знає, що вона нішком викрадеться з хати. Вона нікому не скаже, навіть тим, що їх найбільше любить.

І дівчинка швидким рухом перелізла крізь відкрите вікно і обліта місячним сяйвом, знайомою стежечкою побігла над річку. Над цей високій беріг, що над ним темною стіною навис дрімучий бір. Леся сіла над берегом і вдвлялася у тихе плесо річки. Але тільки латаття, шуварі й водяне зілля колихалися і шелестіли злегка від течії.

Та ось в одному місці латаття розхилилося, водянй лелі закохалися і зпід плеса виринула голова старезного діда з довгою сивою бороною, вкрита зеленими водоростами й водяною піною. А слідом за водняником вистрибували з течії веселі русалки із синіми очима й роз-

пущеним зеленим волоссям. Зчинився гомін, сміх і веселоці наповнили довкілля.

Водяник перший доглянув Лесю. Приклав палець до уст і шепотом промовив:

— Та цятте! Дитину ж бо налякасте!

Але русалки мов і не чули, що водяник каже. Побралися за руки і почали довкола Лесі йти хоромом і кривим танцем, пісню співавши, вигукувати, реготом заливатися...

Та враз від сторони лісу зашелестіло листя, закрутіли сухі галузки. Із чагарника, зпоміж дерев вишпов польський дядько. Борода в нього ріденька, на голові вінок із листя, полотнянка вкрита чатинина і лісовим зіллям. А за ним дівчина прекрасної вроди, на голові лісовими квітками завітчана, а в чорному волосі різними барвами світлячки граються. Одяг у неї такий, як носять дівчата на Поліссі, намисто з рабини та ягід червоної калли.

— Лісовик і мавка — майнуло в голові Лесиній. Мавка! Лісова мавка! Точнісінько така, як Лесі мама оповідала, або дядько Лев. Така, якою дівчинка бачила її в снах гарячкових, у мрях неспокійних.

Мавка підійшла до Лесі і голосом лісових дзвіночків промовила:

— Леся, дівчинка з двору, що так

дуже любить природу, слухає казок, оповідань і пісень про нас дітей природи. Хай мелодія, що її співає сьогодні волинська природа, відзвіється колись у її душі чарівною лісовою піснюю.

Леся підвелася й хотіла підступити ближче до мавки. Але коли вже мала доторкнутися її, побачила тільки сріблястий туман, тільки сизу мряку й опалеві випари з водяного плеса та прибережної левади. Ні мавки, ні лісовника, ні водяника, ні пустотливих русалок вже не було...

Лесю огорнув переляк і вона бігом подалася до дому.

А на другий день гарячка у Лесю піднялася угору. Але ніхто не дізнався, що було причиною погіршення її здоров'я. Леся заховала тайну тієї ночі в глиб душі і берігта її тільки для себе продовжувати довгих-довгих років...

*

Очарував Лесю Українку образ мавки на весь її вік. І так довго не давав їй спокою, поки не написала „Лісової пісні”, своєю найкращого поетичного твору. А написала Леся цей твір на чужині, де лікувалася від своєї важкої недуги. Тоді то в її стуженій за рідним краєм душі віддзвнявся гомін вод весняних, віджили спогади дитячих років, ожила лісова мавка й загомоніла чарівна пісня волинської ночі.

Орест Гаврилюк

МАНДРІВКА

Крізь горби, крізь доли,
Крізь зелені ті ліси —
Іде наш Курінь в мандрівку свою.

По полях, по ланах,
Все з усміхом на устах
Ідем зустріти воскресну зорю.

Стану за верхом, бо я є пластуном,
Пісню заведу буйну!
Чи то ранком на весні, чи осінню
по дощі
Іде наш Курінь в мандрівку свою.

ГЕН.-ХОР. РОМАН ШУХЕВИЧ-ЧУПРИНКА

В другі роковини його геройської смерті.

Життя сл. п. Романа, почавши з раннього юнацького віку, можна поділити на три окремі періоди:

Період формування характеру та світогляду, це його роки від раннього до пізнього юнацтва; це час сильного повязання з родиною та повнотою родинного життя; це сильна наука в школі; це праця у пластовій дівчачій організації, це територіальні гри, це участь у пластових таборах; це час, коли то у гри та пластовий романтизм формувалася світогляд і кувався характер; це час, коли то могили героїв на горі Макивіці та Лисоні були першими й новими стомилевими продорожними стовпами на шляху визвольних змагань України після двовікової глукі перерви.

Другий період — це його молодечі роки: це шукання шляхів, які визволять Україну. Це час великих пізнань, що шлях до волі веде тільки через збройну боротьбу. Це час першого зриву до чинної боротьби. Це час гіркої науки, як вступити на цей шлях боротьби, як ним йти, щоб не впасти в боротьбі, а як, впавши і будучи потоптаним ворожим чоботом в поросі і землі концентраційного табору в Березі Картуській, в гіркім полі та крові, знова піднятися та вставати півсвідомим від болю, жалю та розпуки і вперто прямувати до призначеної мети.

Третій період, це період завершуваних дій, що припадає на літа, де подіями кермує загартований у боротьбі муж, із сталевим характером, чітко сформульованим патріотичним світоглядом і ясновиробленими йоголя-

дами на засоби та цілі, куди прямує.

А в кожному з тих періодів сл. п. Роман відзначався великою активністю та боротьбою проти власних слабостей і сили ворогів.

І саме ця рухливість, активність, постійне діяння, постійний хід вперед, постійне поготівля до боротьби і сама боротьба, вічне атакування опору і ворога — це чи не найприкметніша риска владчі сл. п. Романа. Це рухливість і енергія, що постійно виявлялись у праці та гри, у науці та змаганні проти ворогів.

Походив з високопатріотичної та інтелігентської львівської родини, що будувала своє життя на найкращих традиціях українського минулого. З родинного вогнища вінніс найясніший жар любови та прив'язання до свого рідного, великий такт супроти інших і вмільсть жити у згоді і шанувати погляди інших.

У великим зворушенні пережив листопадові дні 1918 р. поміж прекрасною надією на славу перемогу своїх і великим огірченням та дитячим боєм, що ворог переміг. Ця ворожа перемога принесла йому вперше безпосередню зустріч з ворожим насильством, бо, хоч йому було тільки одинадцять років, інтерновано його за поміч своїм під час бойових дій. Ці перші переживання залустили в його душу глибоке коріння патріотичних відчужень і національної гордості.

З другого боку, будучи з раннього юнацтва пластуном тілом і душею, гартував свій характер згідно з пластовим законом і головними

обов'язками пластуна — бути вірним Богові й Україні.

Для розваги, вишколу та скріплення здоров'я і витривалості бере активну участь у спортовому житті, як учасник і його організатор. Здобував найкращі осяги у багатьох ділянках: був першунуом у бігах, був незаступним членом дружин спортових гор у кошівку та відвіванку, що продовж довгих років були безперервно першунуами в українському спортовому житті. Бере участь у численних змаганнях, даючи доказ своїх спортових здібностей, умільстей, рухливості, небуденної зручності, товариськості та правдивого розуміння „чесної гри“. Коли шлося про те, щоб здобути перемогу, давав з себе все, що було тільки в його силах і видержалості.

Але був не тільки галантийний у перемозі, — вмів теж і програвати у чесному змаганні, і з правдивою щирістю бажав переможцеві ще кращих успіхів.

В той час бере чинну участь у житті т-ва українських техніків „Основа“ та належить і веде пробову групу українських студентів техніків, що гордо боронила української честі в найбільш української жерти польській високій школі.

Тимчасом треба було продовжати і кінчати студії в політехніці. У той час сл. п. Роман був невпохпий, мов імла. Був десь близько, мов в найблищому сусідстві, а раптом зникав. Це він так дивив своє приватне життя з вимогами праці в підпіллі: різні військові курси та конкретні бойові завдання викликали його далекою і на довгий час із шкільного середовища. Одначе своїх студій він не занедбував.

Коли б хоться у той час дивися на сл. п. Романа тільки ззовні, то ніколи не був би повірив, що ця лю-

дина належить до підпільної організації, повної небезпек, загрозлив'язици на довгі літа, або врати життя.

Дуже скоро, бо вже в пізньому юнацтві і на початку молодечих років, сл. п. Роман виявляв велике зацікавлення до організації і ведення військових справ. З романтичних уявлень юнацьких років, зроджених на основі переживань раннього юнацтва і вислуханих розповідей про українське лицарство, поволі, але послідовно, з дивною кінечністю зарисовувався в його задумах загальний нарис, як творити українську збройну силу та її дії.

Це був 1942 рік, а одночасно переломовий в житті сл. п. Романа. З тим роком прийшло у нього велике пізнання: одинокій правильній вихід для організації української збройної сили в таких обставинах це широкі українські степи, непроходими бори і болота, гірські верхи і звори, а людський матеріал для неї, це українські патріотичні маси, без помічі і співпраці із будь-яким діянним, чи то потенційним ворогом Українського Народу і Української Держави.

В цей спосіб головним тереном для формування української збройної сили стали українські ліси і болота, звори і верхи гір. В цей спосіб повстала Українська Повстанська Армія злучена сильним корінням із Українською Землею і Українським Народом. Сл. п. ген.-хор. Роман Шухевич-Чупринка відграв при організації тієї Армії першорядну роль: він виріс з нею від самих її початків до найбільшого її розвитку.

Одначе збройна сила для сл. п. Романа не була остаточною ціллю самою для себе. Він бачив у ній тільки засіб, щоб добути волю України і бути найкращою охороною для вільності та розвитку української держави.

ШУКАЄМО СЛІДІВ...

Марш Орлів

(Гурткові „Орел” 3-го Куреня УШО ім. Івана Мазепи в Нью Йорку)

— Минулих сходин лежав на дворі свіжий та пухкий сніжок і ми прекрасно провели гру „шукання слідів”. Ви так захопились були цією грою, що порішили повторити її і на сьогоднішніх сходинах. Та, на жаль, сьогодні погода поспувалася і ми не маємо інших можливостей, як лиш провести наші сходини тут, поміж чотирьома стінами нашої домівки.

Та не журіться цим ні трохи! Бо сьогодні всетаки ми зможемо провести шукання слідів, навіть тут, у домівці. Вам дивно? — Ось послухайте: Чи пам’ятає, що в „Скавтіngu для хлопців” Бі-Пі розказував про великих англійських полководців, мореплавців і піонерів та називав їх першими скавтами. Пам’ятає це напевно. А хіба ж проходить отак в думках цілі сторіччя, розглядає цілі епохи історії і безконечні ряди славних постатей, та шукає в них того, що стало б нам дороговказом у наших змаганнях, хіба це не своєрідне шукання слідів?!

Так ми і зробимо сьогодні. Шукаємо у нашому, в українському минулому слідів людей та думок, що відповідали б нашому пластовому світосприйманню.

Я бачу, що ваші очі, на хвилику притемнені розчаруванням, що гра не повелася, — знову розсвічуються зацікавленням. Я чую, що починаєте завзято перешіптуватися поміж собою, падають слова: Святослав Завойоник, „Поучення дітям”, Мазепа, Шевченко, Петлора...

Так, ви добре зрозуміли мене. Та самі бачите, що навіть за певними слідами, що їх добре вміємо читати, всього лісу не зможемо зараз обійти. То ж постарасямо на сьогодні

взяти до уваги лиш одну тему та обговорити її докладно.

Ось у Тебе в руках, Орисю, „Лісова Пісня” Лесі Українки. Я певна, що ви вже всі її читали, бо знаю, що у вашому гуртку книжки не лежать даром, а зі швидкістю блискавки кружляють із рук до рук. Чи добре я вгадала?

А бачите, що так!

Пождіть, я знаю, що тепер кожна із вас має так багато сказати на цю тему, але ж мусимо вдержати порядок. Починай ти, Ксеню!

Ти кажеш — в „Лісовій Пісні” так чудово описана вся природа. І справді — ви всі певне завважили, з якою любов’ю та ніжністю говорив Леся Українка про дерева, квіти, про світлячків! Так, неначе вони були б живими людьми. Так і каже Мавка: „Мертвого в лісі в нас нема нічого”, так і просить Лукаша, щоб не кривдив берези, не нищив її кори. Чи бачите? Коли ми говорили про те, що пластуни — приятель природи, то так і сказали, що треба нам із подивом приглядатися природі, цінити її красу та хоронити її перед людьми, що її не розуміють та бездушно нищать...

А ти, Маргусю, добре завважила, що якраз Лукаш та дядько Лев розуміють природу та люблять її. Чи пригадуєте, як то дядькові Левові давали великі гроші, щоб він лиш дозволив зрубати „того дуба, що стільки бачив... лісових великих тасмниць” та дядько не погодився на це. Бо він любив красу лісу та цинив високу дружбу лісових духів. І чи не слід так і поступати пластунові: ставити красу та службу добрих людей вище всякого добра?

А ти згадала, Галю, що Польова

Радіймо друзі, хай поплине пісня в даль, ..
Хай годин радісний розбудить силу — сталь,
Хай промінь сонця нам розжене заметіль,
Співаємо всі: геть смукот — біль.

Орли, орли, орли, орлята,
Піднебний простір наша хата
То ж дружньо всі ми, орлий рід,
Ні кроку взад: — вперед, вперед.

Радіймо друзі, хай пропаде зло від нас,
Хай пісня і сміх в житті веде все нас, ..
Хай лети наші нас заведуть у слави сіль,
Летім у снюно далезіль.

Орли, орли, орли, орлята,
Піднебний простір наша хата
То ж дружньо всі ми, орлий рід,
Ні кроку взад: — вперед, вперед.

Русалка каже: „Чи ж каплі крові не варта краса?” Це добре. Бо при чій нагоді згадаймо, як радо Мавка скалічила сама собі руку, щоб лиш не нищити Польової Русалки, хоч знала, що через те спровадить на себе гнів матері та Килини. Чи не гарний же приклад жертви, щоб рятувати друзів, жертви, що на неї пластуни мусять бути у кожному хвилику готовий?

І це правда, що ти сказала, Раїно. В „Лісовій Пісні” показала Леся Українка, як то зустрілися зі собою два світи: один, так тісно зв’язаний із природою, так глибоко розуміє красу, так високо цінить висю, що добре та шляхотне. І другий світ, що не знає нічого іншого поза своїм власним добробутом та бездушно нищить всі цінності цього першого світу, бо сам це далеко не доріє до того, щоб їх зрозуміти.

Бачите — в цій боротьбі двох світів Лукаш стоїть посередині. Він людина добра, він сам любить красу, та не має в нього сили, щоб її

боронити. А за те яка інша Мавка, що крізь страшні пропасні завважила, крізь терпіння та вогонь проходить, але така перемагає та рятуює від загину все, що найкраще — голос Лукашевої сопліки.

Треба нам подумати про це. Бо в нашому майбутньому житті нераз напевне зустрінемо людей, що не зможуть зрозуміти нашої пластової Ідеї. Що старатимусь її зневажити, викоринити в нас. І тоді доведеться нам нераз може за Неї і потерпіти — та ніколи не сміємо покинути її, бо Вона пробудила нас із байдужности, як Лукашева сопліка пробудила Мавку із зимового сну. І коли ми втратили б її, то знову жде нас хіба лиш „Той, що в скалі сидить” — забуття та порожнеча...

Ось бачите, скільки слідів знайшли ми в одній тільки книжці. На чергові сходини виберемося знов у мандрівку в минуле, шукати дальших слідів!

В ПОГОНІ ЗА РОМАНТИКОЮ

Сталося це тоді, коли заозерний вітрець приніс перший подих весни. Коли прозорі ранки закурювалися ірким димом фабричних коминів і було нестерпно душно в брудних мурах промислового міста. І тоді пластункам забаглося романтики, далеких мандрівок з пригодами, таборів під шатрами серед розмірної весни над озерами. Не було шатер і голубі далі липилися мрією. Аж одного дня прийшла добра думка! Пластунки роздобули пластовий фільм з непластовими додатками. Фільм вирішили висвітлити і в такий спосіб заробити гроші на шатра. З приміщенням не було перешкод. Навпаки, так радо йшов назустріч нашому плянові президент (по українськи голова) одної з численних українських домівок, що „майже даром” приобіцяв нам салю. Всі розуміли пластову душу і, здавалось, саме весняне сонце заохочує нас до роботи.

Із захопленням готувалися ми до призначеного дня. В найкоротшому часі одержали замовлені оголошення з двома „біками” і намалювали 5 косооких афіш по одному „біку” в кожнім. Оголошення блискучиво були розповсюджені між громадянством. З афішами було тяжке. Чи через їх малопринадний вигляд, чи з непризвчасна місцевих організацій розуміти „Пласт” як аполітичну організацію, наші афіші не всюди радо були прийняті. Але пластунки оптимістки й цим дуже не журилися.

Прийшов означений день. Відразу по обіді прилагоджено апарати й екран і за годину перед початком м'я з завмиранням серця стали очікувати глядачів, тужливим зором поглядаючи в безлюдну вулицю.

Нарешті по одному, по два стала „капати” публіка—переважно пластова братія. Відома річ: пластуни є всюди перший. За пластунами почали з'являтися й інші представники громадянства і каса радісно передала: 25 дол., 30., 35... Голова крутілася від радості — наша мрія ставала дійсністю! І вже сліпучо сміялися далекі озера, і привітно кивали головами фармерські сосянишки.

Фільм, як на ХХ століття, був оригінальний, хоч дехто і хотів би назвати його примітивним. Поза головним пластовим фільмом, там було безліч додатків на різні смаки і вподоби: зоо-експонати для англійських пластунку, плакучі береги — для розлучених поетів, знімки Львова — для скитальців, і старокрасів троянди — для романтичних „миссис”.

Були вдоволені, були й невдоволені (зовсім природно: думки поділяються). Головне — наша мандрівка так близька. Нарешті маємо шатра! Так здавалось.

При розрахунках президент не був такий вирозумілий і добродійний, як при обіцянках. Аргументи й переконування впливу не мали! З боєм серця дивилися пластунки, але їх вимріяні і вже навіть дійсні шатра забрав президент і сховав до кишені. І так на оплату за салю пішли всі шатра, а лишлося може маленьке двоособове шатро.

Але пластунки завжди доброї гадки! А до того така дзвінка весна! Тож ніщо нам лихो ні пригоди й на ясні зорі, тихі води мандруємо двійками по черзі з одним шатром!

„Та щаслива Вам дорога-а-а!” — бажать наші друзі. — Дякуємо-о!

ШІСНАДЦЯТЬ КРАЇВ

Шіснадцять країв це (за абеткою): Австралія, Австрія, Англія, Аргентина, Бельгія, Бразилія, Венесуела, ЗДПА, Італія, Канада, —Корея, Японія, Німеччина, Тунізія, Франція і Цейлон.

Це краї, що в них поза Україною росте і закріплюється українське пластове життя. В одних у красюво муштабі, а в інших пластовими групами, а то й ієвельними гуртами та поодинокі. Всі однаково ж свідомі того, що хоч розділені кордонами як океанами—є членами великої пластової родини—організаціі.

Колись вдалося, що це далека дорога з Львова до Стрия або з Полтави до Диканьки, а вже дуже далеко було до Волосатого у серці Войківщини. Може навіть мало хто знав, чи і така дивовижа існує. Зате сьогодні Аделайда, Зальцбург, Мілло, Буенос Айрес, Брюссель, Куритиба, Каракас, Дітройт, Рим, Торонто, Пузан, Мюнхен, Вен Метр, Париж та Імпарі—це місцевості, що знані нам не тільки з підручників географії та атласів, але в нашому пластовому житті це вже поняття із пластовим змістом, здається не далеко віддалені від себе, як Бродів від Львова. От, тільки сісти і поїхати. А в кожному з цих країв ми стринули б пластових друзів, привільних нам пластового гостиннства.

А все ж, чи тому, що світ став надто малий, чи може надто великий, є одне певне, що десь у центрі цього круга країв і міст лежить Україна. І знов не як географічний термін, але як поняття із дорогим для наших сердець та умів змістом. І саме завдання рубрики „Шіснадцять країв” є лучити Україну і той великий та широкий світ, що в ньому живемо, в одну цілість почувань і думок.

ПЛАСТ В АМЕРИЦІ.

Перші кроки пластування на гарячому австралійському ґрунті були важкі для наших друзів пластунів. Але після перших проб і старан оформлено в минулому році у червні Краєвий Пластовий Провід, що поставив своїм завданням поглибити пластову виховну працю.

В минулому році відбуло теж і перший пластовий табір, цей виразник правдивого пластового життя. Ось, що пишуть нам наші друзі:

„Перший пластовий табір в Австралії! Де вже пластунки не таборювали! В рід-

них Карпатах і в могутніх Альпах, і над Онгерійським озером, і в горах Аляски ру. А ось недавно пластуни „здобули” Австралію.

Під регіт кангурів уперше замав пластовий прапор поміж есквалтими. Мельбурнська Пластова Група zorganizувала перший табір.

Ті, що мали щастя поїхати на нього, вернулись із найкращими споминами. Тижень таборування у підніжжі гір, над берегом моря. Важко сказати, що було краше: мандрувати дикими горами, чи купатися у морських хвилях, на прекрасній пляжі.

Наш найкращий спомина—це, коли одної півночі заграла сурма, сповіщаючи прихід Нового Року. Яке це дивне і не забутне вражіння: зустрічати Новий Рік теплою, літньої ночі у пластовому таборі!

У таборовому житті надто швидко пролітє біджені: купання, прогулянки, пластові технічні заняття, а вечорами вагрі і гутірки. Остання вагра, особливо святочна, була призначена сл. п. Романю Шухевичові-Чупринці...”

... Вдалий табір показує зростаючу си-

Учасники Виховного Пластового табору „Новий Сокіл” Пластової Станиці в Воффало, ЗДПА в дорозі Службу Богу

ду пластового руху в Австралії. На другий рік Мельбурнська Пластова Група плянує зробити ще більший і кращий та-

бір і може вже не буде одинокою у дій акції на австралійському терені.”—Н.Г.

Нашим друзям в Австралії бажаємо найкращих успіхів у задуманому ділі. (Для наших Дорогих Читачів хочемо подати декілька даних про Австралію: Поверхня 2,974,581 кв. миль, населення 8,241,693 осіб, 2,9 осіб на кв. милю (найменша густина населення на континенті), середня висота 100 стій н.п.м., найвищий вершок Костюшко 7,305 стій, найнижче місце на поверхні Озеро Іріс 39 стій під рівнем моря. Віддаль кораблем з Нью Йорку до Мельбурн 11,452 миль.)

ШПАСТ В АВСТРІІ.

Кожний, що побував в Австрії, пам'яті австрійській Альпи. Чи це Зальцбург чи Інсбрук — незабутні види навислих марм'яних стін і скельних хребтів. Одні мандрували ними літом, інші зимою на ледачках. Для одних бачили вони відпочинком і розвагою, для інших джерелом поетичних надхненнєв. Теж і пластова поетична душа не оперлася надхненню і в умовах альпійського краєвиду перелила на папір такий короткийкий вірш, присвячений пластовому юнацтву:

Юнакові.

Бачини, друже, той вершок,
що закутався в хмари сніг,
а кругом лиш голі скали?...
Чи вони Тебе зликали?
Ні? Так будь Ти там же нині!

Або глянь лиш в далечині:
Кінь там з вітром йде вздогоня.
Хто сказав, що він не Твій?
Ти ж юнь — бистрий буревій,
Його зараз це здогоняш!

Край Твій в ворога ярмі,
Гнуться голови в неволі.
Схилитесь й Твоя? О ні!
Меч Ти в руки взяв свої
І нині ще, будеш на волі!...

(А.Кел.)

Хоч сьогодні на терені Австрії залишилася тільки мала група пластового братства, то все ж минулого року вона була на увазі у нас всіх: це у зв'язку із минулорічним Світовим Джемборєем, що відбулося в Австрії у Вад Інльз. Про це Джемборєе читавмо в такому листі:

„Недалеко від Вад Інльз в одній з найкращих закутків Австрії розкинулось нове пластоє містечко, що виросло впродовж кільканадцяти годин. Зі спеціально побудованої двадцять-

кількаметрової вежі дивимосо на всі горбики, покриті шатрами: білими, жовтими, зеленими, круглими й прямокутними, малими і якими хто хоче. Там розтабовані представники 52 народів. Були навіть сквати з Австралії, Японії, з Індії, з усіх країн південної Америки, не говорю вже про Африку, північну Америку й... стару Європу. Розуміється, що найчисленніші були європейці. Тисячі австрійців, французів, англійців Шкотії (шотландці) держалися окремою групою. І дійсно добре представлялися. Всі в спідничках зі шкотськими хустками, маперували або танцювали при звуках своєї оригінальної, зложеної з дуд і барабанів оркестри. Нам (а було нас 4 ст. пластуки) найбільше подобалися індуси; смагляві, в синіх заволах, мов вичаровані з індійських казок, що їх ми дітми слухали. Одиноки, що держали почесну стійку біля свого прапору; все горді на свою країну, все з іменем Ганді на устах. Були африканські мурині (інші від американських), чорні мов з чеколата, зі сумнівними очима, в яких відблискала туга й безнадійність пустині. Вони вчили нас своїх танців і захоплювали підскакувати під звук барабанів. Швайцарці відзначалися найкращими сквативними вмощами і справністю. Зворушливе, що вони привезли зі собою певно скватив-калік. Принесли їх на нопах і візочках на всі збірці. І в тих калік була життерадість на обличчях. Сквати з північної Америки були чи не надто крикливі, всоюди було їх повно, понавозили зі собою певно брошур, відзнак, індійських стробів, коліривої тандити. Така різна від них була простота шведів і норвежців. Кожний з них привіз з собою тільки те, що ввійшло в наплекник.

„Цікавить Вас програма Джемборі? Поза спільним відкриттям (будова вежі, що символізувала всі дотеперішні Джемборі), двома величавими ватрами і закінченням—„Плющенє Прощань”—не було ніяких загальних імпрев. Кожний табір жив своєю життям, часто запрошували одні других до себе на малі ватри, робили спільні змагання і т.п. А найбільше всі вешталися по джемборієвському містечку, „ченчували”, знайомилися одні з одними, збирали адреси й підписи. Лиш біля штабу головної команди засідали на повеленнях провідників груп і радилля, радилля.

„Наша делегація була невеличка.

Два ватра, кільканадцять учасників. Не виступали як окремі табір, а як частина австрійського. Але все ж всі бачили наші лейки, читали нашивки „Юкраїнеїн Скаут” і слухали інформації про нашу країну і наше національне життя. Ми, дівчата, не могли табурувати на площі Джемборі, лиш прихидили кожної днини з недалекого українського новацького табору. Але бо і знали нас усі. Хлопці було 20,000, а пластунок кількадецять (хрім нас приїздили австрійські і французькі з одностроях). Вагато тисяч гостей заливало в суботи й неділі табор. Тому то й пишуть до нас тепер всілякі сквати. Дістаємо карти з Голяндії, Франції, Америки, а навіть Індії і Цібау. Морока з відписування, вже й часу не стає”. — Дада.

ПЛАСТ В АРГЕНТИНІ Й ПАРАГВАЮ.

— Друже Станчичу, маю честь познайомити з Вами старшого пластуна, розвідника Ігоря В. з Парагваю, що з „другого світу” прибув до нас,—бренетіє мило слова кошового ст. пл. скоба, АКЕЛІ, при привітній уміщії обох.

Сердечний пошук лівих рук, обопільне пластоє „скоб-скоб” і коротка розмова.

— Невже ви будете той молодець, що ледве не поплатив своїм життям пламбу на самозбудованому човні-вітрильнику, борсачку хвилі вод майже півтора тисячі кілометрів?

— Еге ж, той самий! Тепер за мною неабиякий досвід. Аж смішно самому сьогодні, яким великим „жовтодзьобом” я брався за моряцьке діло. Так за будову човна з „кабіною”, як і за пламбу під подув вітру. Тепер і проти води плита нема трудючіца.

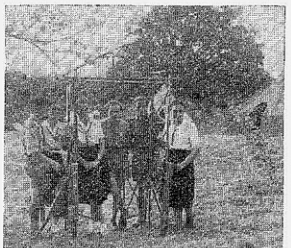
— Що спонукало Вас до водного спорту?

— Дитям у Самбірчині і мряв про пламбу озером, ген аж у Чорне Море. Батька мій, колишній сотник Січових Стрільців, розказує про козацькі походи і свої. Та ще так давно було... Хотім війна, а далі чужиною... Мюнхен-Фрайман, і меє пластування, запрова в поземеллі, терезознавстві, високогірських мандрях і ледацтєрських з'їздах. Нарешті, ми стадали „До той бік світу”. Плава-ба океаном, а радше кількакільометрова ширій ріки Параня біля місяця гою тимчасового осідку манила мене пораз більше. Я не захопив спокою. У мене віджинала казка минулого, моїх рідних земель, пластовий чорноморський курінь із сл. п. ген. Шухом-Чупринкою. Я по-

чав реалізувати наміри. Поза працею і щоденний прожиток я знаходив хвиляк часу на майстрування „байдака”. На ньому й приплив, і оце я між вами.

— В чому бажали б нашої допомоги як довго зоставайтєметєса між нами тє що з вашим човном?

— Матеріальної допомоги мені не треба. Я зустрів аргентинську родину, що заопікувалася була мною підчас гострого черевного тифу. Тепер і чути не хоче працею, щоб я кудиньдуб відходив. Поправдє вона вртувала мене життя. І часом здається мені, що я віднайшов родинне тепло. Але не тільки здається, бо переконаюся, що не знаходжу (і тут мій пластунок зникновів, а голос його притих) відноготєчєннєв. Зокрема пластоєвє середовища, якого даремне шукав і не знаходив від часу виїзду з Європи в 1948 році. Тут я працюю, не зник жити на ласті, намагаюся у добрих людей, то й став на працю. Гадаю зостаєтєса між вами, в Аргентині, поки... (і чергова привітна уміщїа), и пошлєвмо „у своєлє” всі ми, несучи з собою добре ім'я прибраної батьківщини Мій, а вірніше наш човен, (бо я „будуван”, а один чужинєць набував матеріял

Команда і Ланка виховників І. Виховних Пластового Табору Комісії Виховних Осель і Мандрюк Молоді в Англії в 1950 році. В таборі взяли участь новачки і новачки, з японцями і юмачами. Від правого до лівого: ст. пл. Михайло Вучок, бунчучи, ст. пл. Дарко Вітошницька, сестричка, ст. пл. Оксана Дябога, сестричка, ст. пл. Василь Клям, братчик, ст. пл. Роман Дубіль, братчик і пл. сен. Цьома Палій, гол. команд. пластунок і командантка табору.

зі мною), залюбки й до пристані. Жде гуртка **Водних Пластунів**.

За час нашої плави не обійшлося і без пригод, про які іншим разом розкажу. Найякісніше, ми не записали у достатній кількості перевареною водою і „п'ючі „різну“, я назвали мікробів тифу. Та це за мною. Тепер маю бажання „дрисстати“ до вашої першої пластової Станції в Аргентині ім. Архивіона Михайла з о-сідком у столиці. До речі, мало матиму часу на пластування, бо поза щоденного працюю спеціалізуясь на текстильного механіка. Трі неділі підряд у мене зайняте.

Ви з вигляду ще надто „худощавий“, друже Ігоре, наш новітній заводничку. Та очі ваші світають уже блиском перемоги, а може й героїства. Гадаю, що потрапляєте в гурт добрих пластунів-ровесників, сеніора, юнаків і новацтва. Праці й перешкод багато. Та наш шлях до Великої Меги Добра й Краси спільний нам усім. Ідемо тепер, щоправда, чужиною серед особливих труднощів, та чи не без них сорок років тому вирушили вперше лави українських пластунів. Так, вітаю Вас, а разом покищо прощаюся.

— СКОУ!

— Сильно, Красно, Обережно, Вистро!
(За статтей Пл. Сен. Кньоба, Ч. К. „Овид“ з жовтня 1951.)

ПЛАСТ У БЕЛЬГІ.

Сімнадцятилітній шахтер Богдан, пласту-розвідник і „вовкулака“—гуртовий бельгійський „Вовків“, б'є в дроті до вторядника: „Ти вже по іспитак. На коли наш цюгорітний табір?—Вовкулака“.

„Дев'ять сіл“,—а скільки змістуг!

Кх, „вовків“, осталося всього трьох; і серце в них трьох одне: бадьоро, цире, пластаве.

Богдан і Левко—шахтер. Руки в них—добві, мозолі—ріг. Коли стисають лівцю вторядникові, його рука трищить під цим потиском. А душа в них, як і в третього, школяра Бориса, відкрита і все доброї гадки. Навіть, коли 800 метрів під землю вони товчуть чорний камінь у вузькій щілині, де й ворухнуться годі, коли під боком тріщить „птемель“,—чи лямпа вказує присутність „грізу“,—в їх серцях все сонце.

І нагорі вони перші робітники. Не слова,—а діла. Треба підготувати сально на якусь імпрезу, перевести збірку, чи заповнити точку програми,—а вже „Вовки“ при праці.

Вони відірвали таємницю щастя: безупинна активність і усміх на устах.

Щорічний табір для них одно з джерел повної бадьорости. Та для кого більше, для них чи для їх вторядника? Він ім старший, вони супроти нього служлині юнаки, що виконують совісно його накази. Та він ім не каже; що це вони, „Вовки“, дають йому більшій наказ. Наказ не формальний, зовнішній; наказ сумлінно: відкидай звірвур, крпни волю, зберігай своє серце молодом.

Штидидна мандрівка, теренознавчі вправи, нічні „вилазки“, безціл пригод;—велика гра з усмішкою на устах.

І сонце.

Його теплі проміння все ще гріють нас чотирьох, хоча табір вже давно скінчився.

В такому стані—надія: „Побачимо ще рідний край!“ неє є блудним вогником, що раз блимає, раз гасне,—а незламного певністо.

Т-ка.

ПЛАСТ У БРАЗИЛІ.

Святкування і Листопада у формі 1-денної прогулянки за місто, з вагрю у часі великої спеки, з купіллям, з оглядним дивовижних риб у ставі, („тарари“ звуться, вони перекутують своїми гострими зубами грубий дріт) серед чудової природи, яка хоч і манить до себе пластову молодь, але перебувають серед неї не є безпечно з огляду на велику кількість ідовитих сотворнів та рослин—може не створювало б того виняткового настрою, що його витворос в нас святкування і Листопадових роковин, коли б не подумнів ватри, коли б не спомини цих давніх пластових ватер.

Ст. пвл. Володимир Галат пише: „Програма ватри скромна, але вартісто свосе і значенням для нас нічим не уступає джемборівській. Короткі слова наказу, потім пластовий гимн, а ген вторі мастатично повіває синьо-жовтий прапор. Мовчатию вшановуємо пам'ять поляглих, а ст. пвл. Соля і привідають у пластову ватру з квіток сплетений вінток. Трісокять і наляз ватра, а пластовий табір задивлений, лине думкою ген-ген назустріч томонові Свято-Юрських звонів.“ Здається так інакше, а все ж однаково, як скрізь, ... як завжди у пластунові і Листопада.

Бразилійські українці радіють, що в останньому навчальному році (1951) висток та середні школи Бразилії випустили з своїх лав нові ряди наукових, професійних та культурних сил. З радісто відмічуют, що пл. Віра Селіяська зложила докторську промодію з німецької мови в Католицькому Університеті в Ріо

де Жанейро. Віра народжена в Борніславі, де Бразилії прибула тому 3 роки з Німеччини (Тібінген), де студіювала германістику. Д-р Віра Селіяська має згодом обняти катедру німецької мови на цьому ж університеті. Пл. Наталка Габрусевиц (новоприбула) осягнула перше місце в цілій гімназії й одержала золоту медалью.

ПЛАСТ У ЗДА.

Писати про ЗДПА—це писати про двадцять чотири міста, що в них існують Пластові Групи. Ці Групи розміщені у трьох басейнах: Атлантицького Океану, Великих Озер і Паціфіку. Найбільше на схід Пластова Група в Востоні, найдалше на захід в Лос Анджелес.

З минулорічної діяльності на найбільш увагу заслуговує акція пластових таборів.

Про ту акцію довідуюся із звіту Верховного Пластуна, що відвідав більшість із тих таборів, що такі табори відбулися у таких Районах: Станція Воффало, табори в Честер, в Нерровсбургу організовані Пластовою Станцією в Нью Йорку, табори організовані Пластовою Станцією в Гартфорді і табори—оселі в Стратфорді.

Велика підтримка для тих таборів, годісно на терені Нью Йорку і Гартфорду була від Пласту Пришту.

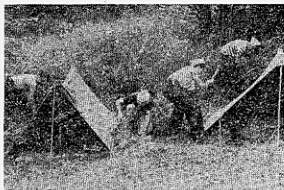
У цих таборах взяли участь коло тисяч пластової молоді: новацтва, юнацтва і старшого пластування.

Ось перед нами Хроніка Випішківського Табору Курсу „Мала Береза“—Нерровбург 12—26. 8. 51. В Хроніці відручні рисуночки чорнилом і крейдами: розташування табору, „дідсарника“, себто пристань над озером і скіпля, пластуни співає, а дівчатка слухають, пластуни з напелчанком на прогулянку, на дереві напис „привайт праперт!“—зпоза дерева дивиться коровка (біла шерсть і дві черні латки). Ділявара пробирається поміж Апатлчі, юнаки гранють відвінчанку, три тархачівки на земній „гутріт“, кіт з червоною ленточкою на шії, два пластуни підчас нічного мандрівки лісом, горить вогонь, пластуни прощаються підчас відлізду.

З Хроніки довідуюся: „...Кожний день був призначений якийсь тоціт Пластового закону. ...Кожного дня хтось переводив маленьку гутрітку на тему одної точки при вечірній ватрі. ...Не було на ній ніяких інших точок, просто гутрітка, спів та дружина балачка. ...Одної ночі була теренова гра: „...Рівно в 1.30 завили несвоїми голосами свистки і в та-

борі зробили рух. З шатер почали вилізати заспані постаті і гарчачою лядувати напелчанним, збиратися в взагалі робити всі потрібні і непотрібні речі до аларму.“ З просяння старалися робити все якнайкраще: один пластуни мав на собі два односторі, його товариш мажного, хтось висипав всі гроші в траву і старівав їх напелчанні виштарити, а хтось інший висмазував цілий напелчанний пластою до зубів. ... Табор поділено на дві групи: УПА і червоні.

Обидві групи дістали зашифровані допущення. Гра відбувалася над озером. Командант, бундучник і писар сиділи за горою, плаваючі човнами здрож берега. Була мряка і не було нічого видко. Нічна тиша заборущилася: „...Десь чути було плюск водою, десь ломання галузок, раз навіть притишений крик. Всі зву-

3-ий Курівні У.П.Ю-ів ім. Івана Мазеши в Нью Йорку на двохденній прогулячці по острові Сейтген Айлленд біля Нью Йорку. Члени Гуртів „Беркут“ і „Лев“ приготували шатра для нічліжж. 3 травня пл. уч. Шмотодоха Стефан і пл. уч. Алексєвч Роман з Гуртка „Волкун“, а з ліва пл. уч. Корнага Володимир і пл. уч. Навороний Андрій з Гурт „Лев“. Фото пл. сен. Т. Левський.

ки здавалися в мряці близькими неначе під боком. Десь ішли якісь події, а ми тільки на змочку і боліали навіть згодуватися, що діється. ... Гра щільно закінчилася перемогою УПА. ... Помучили, але веселі і піднесені на душі верталися учасники гри до табору, дискутуючи по дорозі деталі гри“... З табору відбулися теж і прогулянки до Делявар і до „якогось озера“. Табір поділено на дві групи: Філадельфію та рещта.

... Як відбулася прогулянка Нью Йорку („рещта“), я не знаю, бо я шов із Філадельфією. Знаю тільки, що дійшли вони до якогось ближче неокресленого озера,

же купалися, і де страшно на сонці спалися провідники групи". . . . Філадельфія зате до жадного ближче неокресленого озера не пішла, ані не спалила на сонці свогого провідника. . . . Крім цього в таборі відбулося багато інших ігор, змагань і марші.

Вислід табору: 5 нових членів будлави, двох нових інструкторів, дев'ятнадцять учасників, — один член табору вбивів 1—У Пл. Пробу, двох 2—У Пл. Пробу і шістьох 3—Ю Пл. Пробу. Командант: пл. сен. З. Корчинський, бучуничий ст. пл. скоб Ю. Ферещевич, писар пл. скоб Л. Оншікевич. Таборники були з таких місцевця: Нью Йорк, Нью Джерзі, Ньюарк, Філадельфія і Балтимор.

ПЛАСТ У КАНАДІ.

Як дивитися на світ із висоти північного бігуна, то Монтреаль—Торонто—Едмонтон творять вигнуту лінію, мов напнятий до стрілу лук. Центр луку творить Торонто, а оба крила Монтреаль і Едмонтон. Поміж луком і титивою є ще Оттава, Віндзор і Ванкувер та інші місцевця, де діє пластова організація.

Як не було б, а Канада переїде до Історії Пласту, як країна де повстав перший Пластовий Дім.

І хоч від того часу минуло вже два роки, то все ж відчувається підйом цього настрю, що супроводжує ту подію.

... Багато вже було дописів про наш Пластовий Дім в Торонто: і скільки коштував, і як завеликий, і де положений і навіть зникала була в „М.Ж.“ Однак ніхто ще не присвятив жадного твору (підкр. наше) нам брідним сірим пластунам, що цей дім пригтоворили до посвячення. Годі ж бо описати всіх тих пожерств: поточених пальців, позаліплюваних фарбою очей, полонаних нігтиків!" даємо тих декілька рядків допису:

То ж, щоб пам'ять про „сіру людину" залишилася у вічній пам'яті покоління, подаємо тих декілька рядків допису!

... Вже в пеших днях по закулленні дому, почувся звітдам гамір, стукіт молотків та „ок! і ак!" Появилися ясні новенькі скіди при вході, десь зникли зайві стінки з пивниці. . . . Заглянувши до серениці — з репортерського обов'язку — я побачила старших пластунів із закоханими рукавами, цілх окляпанних фарбою, юнаків навколешах, що завзято прибивали чертату до підлоги, знову хтось інший відкручував якісь двері, там знову вставляли старі двері, підшукани в гаражі. Як тільки мене помітили, сейчас втромили мені мітку, щоб замітати. Покірно почала

я замітати, виливши за першим розмахом воду, що була призначена на миття вікон. Затє при другим розмаху дісталася таку саму кількість води за ковпир. Це так старші пластуники мили докину на першим поверсі, що аж вода текла струмками по сходах. Коли вже пізно—пізно ввечерю зникла ведрами сміття, в домицьці стало біло і чисто, але було ще одне привітано, кругом так чисто. . . . Почала думати над прибиранням. Ковчею потрібні франки; десь найшли кіриво і помридли всі вікна (тут бачите який звичай, одно вікно обов'язково йше від другого). Купування та скроння якось вдалося, підсунути пластовим сеніорам, але вилшвання, то таки нас не минуло. Але найбильший рух був у навечера посвячення домики.

Там був цілий ярмарок, натовп, галас. . . . Все бігало сюди—туди, що і розминути було годі. На підлозі повно папаничного паперу, піску, патики. . . .

Пізно ввечерю, коли все затихло, я знову взялася за мою вірку мітку і щойно зробивши порядок бачила я вислід цього „ярмарку": У кімнати юначок п'ять гарно прибраних кутиків — Журавлики, Зазульки, Снігурка, Лебедята, Віджика. . . . На стіні ікона прибрана вишиваними руніками, карта України, тут то там таблиці пластових ігор, знімки з новацького табору.

У юнаків теж все прибрано: знімки, емблеми і двачинні сотворення по стінах. У юнацтва стіни зашплекі „вощеного", по кутках товсти з таборів, виробів із пильняного дерева, на стіні портрет патрона, Романа Шухевича-Чупринки і Лесі Українки.

На третім поверсі невеличка вистава пластових праць: вишивки, дерев'яні і металеві виробі, пластові видання.

У день посвячення новачата товклися по цілому ділу і свобідно гукали, тупаючи ногами по долинці. Ніхто на них не сварив.

Приходить один новак до сестрички і питається: „Сестричку, чи то таки на правду нас дім?"

Але Канада показалася першою теж і в чомусь іншому.

Ви, як редактор, ніби-то спокійні, „Молоде Життя" після довшої перерви вийшло, і це нас надія, що і вийде наступне число, а також і дальші. А все ж, у вас немає спокою, бо з досвіду знаєте, що чого-сь бракує, а якщо ні, то забракує.

Але ні! Ось приходить лист з Канади, з Монтреалю, старанно запечатаний, за „рецепісом". . . . В коперті листи і дві знімки. Листи і знімки від членок

Гуртка юначок „Вивірки" в Монтреалі. Знімки: одна зеленава, а друга червоная. На обох: по одній стороні англійський король, а на другій стороні гарна жінка. На тій стороні, де король на зеленавій знімочці напис по—англійськи і, щоб ніхто не сумнівався в тому, що написано, теж і у мові французійській: Банк Канади виплатить одного долара на домагання. На червононій такій сам напис тільки про два долари. В одному листі опрадувоче виснаження: „В цім листі пересламо 3 дол. на „Молоде Життя" та спомин з нашого переходу з юнацтва до юнацтва". „Наш Гурток має двадцять членів і є наймолодшим Гуртком в Станції. Відбувалося стінну газетку „Вивірки Листочок" що підготовлялося до1-0 Пластової Проби. Разом зі старшим від нас Гуртком юначок „Синичку" творимо Курінь ім. кн. Романової."

Ось і є, про що ви, як редактор, думали. Перший, добровільний і самоініціативний Пресовий фонд на „Молоде Життя". Три, коли поставити біля них білію, це невелика сума.

Але, на пасти, скорий і вповні добровільний таксамо ініціативний даток додає такий великий моральний процент, що тих три наближуються дуже близько до біліона. Суть цього датку надає Пластові його правдивого обличчя.

Але, хто це „Вивірки"? Про це найкраще довідаємося з їх допису:

„День переходу з юнацтва до УПКО залишилося в пам'яті усіх Вивірок на ціле життя. Скільки ми пригтоворили до того дня та як нетерпеливо ждали його! І він прийшов.

З-та година пополудні й ми всі в пластовій домицьці. Новколо нас гості—багато та інші пластуни. Гніздова відкриває свято. Ми співаємо, деклаємо, ішими словами говоримо, що навчилися ми в новачтві. При кінці гніздова викликає по імені кожну з нас, ще тоді „Синичку", читає здобуті хрестина та. . . здімає жовті хустки. Описля повідомляна нас, що ми сьогодні переходимо до юначок та побажала нам витривалості в нашій праці, присвячений українському народові, України та українському Пластові. В що хвилюючи ми відчули, що наш 1-ий етап пластового життя скінчився—ми стали юнацтвами і відминули до родилися. Що робить там наша рідна? Може вивезена на Сибір, а може мучиться в торні за волю України. Виринули перед нами наші славіні Київ і Львів, Дніпро, наші високі Карпати. Із синьх верхів несеться царіна гра трембіти. Це в половині мо-

лодій гуцул трембітає і в його звукучеться любов до Ватківщини та бунтарський зрив проти найздницьких орд новітнього Джінгіс-хану. Ми побачили в лісах наших борців УПА, що не страшний їм ворог ні смерть—вони боряться за волю України і її народу. В цей час ми повірили, що Україна буде вільна та що невдовзі ввійдуть в столицю України, Київ, ті, що виборили волю України а поміж ними перші пластуни. Наші мрії зупинилися. На закінченя нашого свята співаємо гимн „Літв України".

Так! Ми з гордістю могли промовити перший раз на довгожданє для нас слово СКОБ".

Вивірка—Здобув Горішок.

Пластуники Гуртка „Ластівка" Куреня У.П.Ю-ок ім. Лесі Українки відпочивають після теренової гри на Святі Весни. Пластова Станція Торонто, Канада.

Висхідний табор „Орлине Гніздо" для Юнаків монтреальної Станції.

Кінець року — це хвиля, на яку ми завжди нетерпеливо чекали. Та червень 1951 року ніс для нас бильшу радість, як його попередники. Це був той самий червень, якого ми втілювали в 46-48 роках: він мав забрати нас усіх до табору, до пластового табору, куди наш серця рвалися вже три роки. Тепер такий табор став для нас досяжний.

Наука скінчилася в п'ятницю, а вже в понеділок рано червоній автобус, немов відчуваючи нашу тугу, гірським серпентинами пильного втікає з нами на північ. . . .

Вислі серед гір над озером Мус. Перед очима розкриває чудова панорама; ми аж докоряли собі, що захоплюємося нею, як самими Карпатами.

Ви певно одержали мій привіт і знаєте, що після Джембрі їздила я до Парижа. Ще дуже хотілося мені, заки покидаючи Європу, побачити одну з найцікавіших її столиць, метрополію мистецтва, культури но і моди. Але було там що й оглядати. Не тому, що Париж великий і має аж майже 5 мільйонів населення, а тому, що Париж має тисяч що облич. За кожним разом, коли я виходила зі свого готелю і годинами блукала париськими вулицями, я бачила інше обличчя. Так, очевидно я була в Люврї, їздила до Версаю, оглянула музеї і славної галереї. Але найцікавіше було блукати різними дільницями і вживатися в атмосферу Парижа. Ходила пішком над Сеною, оглядала сотні славних крамликів зі старими книжками, університетські будинки і старалася зловити тій справжньої мудрости Європи. Технічно Париж може і відсталий. Будинків зроду ніхто не б'лить, каналізація перестаріла, чистота вулиць залишає багато до бажання. Але це Парижеві не шкодить. Як приходите у відвідини до геніального письменника, мистця чи музики, то чи звертає увагу, чи в нього позамітана хата? Найбільше славний тепер буйвар Ст. Жермен. Там творяться нові філософічні напрямки, там відінаються нові сторінки в історії мистецтва. А творці їх—це банда в п'ятнадцяти штанах, з випущеною поверх брлозою, жіночки з довгим пчесаним волоссям і затоптаними черевиками. Але це їх такий стиль. Хотілося мені бачити елеганцію, то я йшла на Елізейські Поля. Це довга, ідеально рівна вулиця, з найславішими виставами магазинів

у стіні. І всюди прекрасно одягнені жінки. Парижанкам треба признати, що вони не красуні, але всі, навіть ті вбогі робітниці, що сотнями їдуть метром з праці—мають вроджений добрий смак.

Бачила я і славні театри й ревії. Була в „Фолі Бержер“, що справді високо-мистецьке і божевільне. Вечі можна уявити собі поруч дуже свободних балетів.—„Аве Марія“ і рещитації з Чюго?!

В один осінній ранок ішла я вулицю Гассена. Темні брами домів готель, мала крамниця з паперовими приладдям, „Тут це сталося“—показав мені знайомай, „тут, де діявтрина з трьома колірними олівцями“, „Неба таблиця?“, „Ні, не дозволяли“. Отаман Петлюра в цьому місці впав на холодний париський хідник.

А потім ми їздили на кладовище Монпарнасу і шукали між чужими гробами плити з тризубом і йогсим'я. Мило вразило, що це кладовище більш зелене, як інші, студений кам'яні в центрі міста. На скромній сирій плиті все свіжі квіти. І кожний сторож вміє її показати. Може й дивується, чому то все приходять люди і ломаюно французькою мовою питають за гробом „гернала“. Во ж це і ми в цім місті скарбиці людства — маємо свій скарб.

... І зяк мій оміті,
Високе лукав'я,
Як забуду пом'янути
Тебе, наша славо!

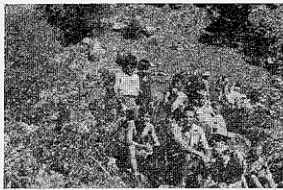
Нема на світі України,
Немає другого Дніпра...

колядування не до всіх вони мали змогу вступити. Во чар святкування Різдва в українському народі полонить душі не тільки нас, членів української спільноти, але й чужинці.

Пластова група в Війдор.

Знава з того, що там є лише новачки, дві сестрички ст. пластуни та сениори, „Голубки“ новачкуєт уже 4-тій рік із своєю улюбленою сестр. Лесено М. З весною переходитимуть до юнацтва. „Голубки“ особливі тим, що майже всі вони народжені в Канаді, вчилися уживати українського письма та мови на сходахна. Як на новачок багато знають з українознавства. Невдовзі створився біля них рій молодших, „Ластівки“. Цього року, як і кожною, святкували свято ялинки. В програмі свята тематика про Україну, про ангелів, що вишають у карпатських горах на великій, від землі аж до неба, ялинці як прикриса великі героїські вчинки. Там ясними зряками горить всі подвиги українських лицарів. Але ялинка ще все не прибрана до кінця. На ній мабує ще малюк очуи і зряки, що запалюють від добрих діл, зроблених щоденно всіми пластунами та пластунами.

„Виставка дуже подобалася і новачкам і публіці. Брала в ній участь всі „Голубки“ та „Ластівки“. Вони всі радо пригтовлялися до свята — вони ж бо давали всю його програму“, — звітує сестр. Леся. Разом із святом ялинки появилася перше число газетки „Голубки“, „Промічник“. Вони радо її виготовляли, писали „статті“ і все на час виконали. По ялинці прибула це одна кандидатка до „Голубок“, а Оксанка здобула іспит вмілости „малюк читачки“. Отак живуть і працюють наші „Голубки“.

Рій новачків на прогулянці із новачкого табору. Пластова Група в Бені Метір, Тунізія.

І тут, серед дикої, чистої природи, нас чим табувало два тижні. Найтяжча праця видавалася нам розривкою повного насолоди. Стійки, алярми та виправи нічо не були для нас дисциплінарними вправами, вони заспокоювали наші пориви до страшних, таємничих пригод, та давали змогу глибше відчувати чар пластового табору.

Проте найостріше залишилася в нашій пам'яті мандрівний півтора-денний табор на „Полянї С“ над озером „Скришкан“, 12 миль від постійного місця нашого табування. Кожний довго тямитиме, як на вечерю ловив рибу під камінням, як уночі зовсім тряслася від тушоту диких звірів, як в темноті шукав комеданта, як... як... Або, чи можна забути красу той ліщової ночі? Хто, споглядаючи на озеро, на полонину різно обсяпани світлоом місця та зямки сонячки, цю з них доплатили, не відчув там відтворення української ночі в Карпатах?

Такі зворушливі моменти б.во свайом існуванні. Іх сила — надприродна, бо своім змістом вони можуть виповнити все життя людини.

Пластова група в Гемілтоні.

по майже 3-річному припиненні діяльності охляла знову дякуючи кільком причинам. На них зложилися:

Нові люди у проводі, обставини, досвід і т.д. Але найбільше було в тому й сильне відчуття потреби свого середовища. Нашого „стилю“ у переживанні релігійних свят, напевне і підсвідомо туга за рідним, звитування сен. П. Маляра, Провідника Групи: Залія прибрана святочно. Ялинка, символічна Свят-Весіря зярка на сцені, образ Різдва, столи накріті до Святої Вечері. На столі ряд незасвічених свічок. Ватки, запрошені громадяни і пластова братія вічкують на поєву „зірки“. Свіять свічки, всі говорять слова молитви: „Верни нам Україну, верни нам долю-волю!“ З'являється Ангел, що благословить пластунів на діло велике, на бій за Україну, на змагання! Могутнім, учрестим „Бог Предв'ичний“ із зворушеними серцями єднаються присутні із своїми рідними, з усіми, що далеко в Рідному Краю.

На святі цьому зголосилися ще нові прихильники Пласту, охочі б. пластуни сениори, що ради допомогати. Святкування це залишилося в пластунів у пам'яті як один з прекрасних споминів пластового життя. — звітує Провідник Групи. Віримо, що так! Як розуміємо також і тих меткаців Гемілтону, які чують жаль до Пластунів(ок) за те, що підчас

Щоб слава лещетарська не пропала...

Тяжкими, повільними кроками підходжу вгору. Крута, ледве вищоптана в снігу стежка піднісється все вище й вище. В долині сірими будинками розтагнута табір емігрантів. Із правого боку грізно споглядає Карвендель. В ухах бренькає це вказівки місцевої пластуни: „От ця стежка заведе тебе аж до каплички, а звідтам прямо вгору, і ти уже на місці!“ Трохи ніяково пускаться у незнане, коли сумерк ось-ось упаде на землю, але пластуни не слід про це думати! Кожний закрут стежини додає надії, може це вже тут, але їх стільки! Цілоденна їзда, важкий напеленчик та лещата роблять своє... Відіхн, щораз живіший, пхається десь у горло, горяч б'є до лица, але піддається годі! Ступаю це тяжче, це більше авіаю сніг і стараюсь робити мій крок і відіхн повільним, рівномірним. Та ось ізза одного закруту доріжки заглядає маленька гірська капличка, а здалеку чую веселі крики і сміхи пластунок. І справді, роблю лиш кілька кроків вгору і я вже поміж ними. Всі виотають мене щиро із гамором, а потім з'їжджають вдлі, щоб похвалитись своїми успіхами. Правда, деякому не вдається і з'їжджає уже сидлячи, дехто поринає у сніг, але це викликає ще більше радості, сміху, хоч число сників збільшається.

— „Та що ви, — кричить Терешка — робите тут полиє, а наше Слонятко десь замучене і голодне! Вправи вже закінчені, допоможі їй, беріть напелечники!“ — Але я це хочу додержати „форми“ і поміж щирих пропозицій поміч, не капітулюю. Підлазимо вгору. Сумерк сходить на землю. Вгорі із нашої колиби виходить рівний димок. Це наша Катя сьогодні в кухні і певно нам щось смачне приготувала!

І справді, після короткого офіційного зголошення та виправдання за 2 дні спізнання, спричинене емігра-

ційними справами, засідаємо всі до смачної вечері. Горда зі свого діла Катя пропонує нам рететку, з якої ніхто, очевидно не думає ретегнувати. Вовчі апетити, правдиво таборові. По вечері малій відпочинок, приготування лещат та випраду до застряглих справ. Дехто використовує навіть світлі свічки і зашиває штани, яким справді важко видержати стільки упаді! При тім веселий настрій нікого не покидає. Безжурно лунає таки тут уже створена пісня:

„А хто там їде
і снігом мете?
Гуляйте, це ж наша комедантка,
робіть плужок,
до того ще і снок.
Горі усім маркіранткам!...“

А тепер в програмі гутірка. Опшаджуємо сніжок, отвірємо дверята малої печі і ніби при ватрі, у щирій пластовій гутірці отвірємо нашу серця. Рівний, мелодійний голос Даді спонує нас до вияви наших думок по теперішнє і майбутнє. І линуть думки про ідеологічні, виховні та організаційні проблеми Пласту, про створення Матірніх Куренів, про переселення пластунів по всьому світі, про завдання ст. пластуни в новому середовищі, про збереження молодшого покоління, і т. д. І так щовечора стараємося передискутовувати все нові і нові питання. А потім свисток „до молитви“ відриває наші думки від майбутнього. Всі біжимо на двір.

Замерзлий сніг скрипить під ногами. Ясний, великий місяць перетворює ніч майже у день. Небо таке синє, а зірки сині-ясні... Гаряча, щира молитва лине там високо, високо, і тоді здається, що справді Він, що всім управляє, десь так близько і слухає всіх наших прохань та улегшить нам важке життя, що жде на нас.

А потім свисток і ми всі скоро засипляємо кріпким, здоровим сном, та навіть не чуємо, як Катя встає тихенько, щоб нікого не розбудити, і підкладає дров у піч, а вогонь так весело тріщить... І такі наші вечері, а ранки, звісно, таборові. Біжимо на руханку, миемося снігом, а опісля подяка Бевешньому за чудовий відпочинок. Легені набирають гострого, гірського повітря, до жил впливає струю крові нова енергія. Смачний снідаюк додає сил, і ось ми уже знову на лещатах. Вправні рухи інструктора вказують, як треба з'їжджати, як робити плужок, і т. д. Вітер та гірське сонце смалять наші обличчя. З'їжджаємо вниз далі, далі, одним слідом. Перед нами розтагнулась долина, а там ген грізні шпилі гір. Смерччки дримають під пухким накривалом снігу, а він блищить до сонця самоцвітими. Який чудовий світ, тільки ми на жаль часто запічкалені щоденними справами, не помічаємо цього! То тепер ми забуваємо про всі турботи, бачимо лиш красу і радість життя. І хоч у нас незлічмі сициці, а руки й ноги замерзли, усім не сходить нам з уст. Додаємо це кілька стрічок до переробленої тількищо пісні:

— В горах грім гуде,
Гаферльюк їде,
Повибувала вже ми,
Гнуться дошки,
Трицять кійки,
Сунеться сніг стовбурами...”

І хоч це і не до риму, чи ритму, але щирий правдивий гумор пробивається таки. І так їзда та вправи до обіду. А потім відпочинок, година вишивання і знов вправи на лещатах до сумерку.

Одного вечора робимо маскараду. Слава за царевича, мені припало бути царівною. Вісячий платок чортиком вбранся, але всіх переницлята таки Дадя, що представила собою звіт референтки преси. Сміхам і радоцям нема кінця.

Та ось уже ми стоїмо перед прощальною ватрою. Наша колиба світить пустою. Полум'я піднісється вгору. Ще кілька теплих слів комедантки, це кілька вказівок на майбутнє, а далі всі веселі пісні, що вирости тут серед вір, і вже головня із ватри у моїх руках, бо я вже незабаром покидаю Європу і маю запалити нову ст. пластовську ватру на новій землі. „Ніч вже їде...”, стелиться тихо по горах і долинах; гасимо останні іскри ватри і з'їжджаємо вдлі. Ще остання молитва при капличці; прохаємо опіки Його у нашій дальній мандрівці, і зникаємо у темі гірської ночі...

„Лисова Мавка”
Л. К. Т.

3 листів до Редакції

Верховний Пластун Сірий Лев, Вовфало, Н. Н. — „М. Ж. за 1-52 я одержав. Робить дуже симпатичне враження...”

Ст. пл. Софія Ярмолюк-Скрипникова, Оттава, Канада: „Дуже тішуся появою М. Ж. Ви в ЗДПА і великих пластових середках не можете відгадати душі і втіхи нас пластуни порозкиданих по великих містах... „М. Ж.” було й є одиноким реальним лунчиком зі всіма пластунами в світі, тому дайте нам якнайбільше цих пластових спогадів, ігор, мандрівок і привіть і що роблять наші друзі в світі...”

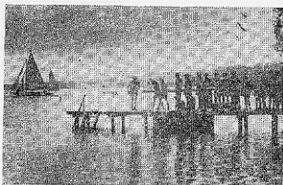
Гурток У.ШЮ-ок „Вивірка” в Монреалі, Канада: „Ми юначки Гуртка „Вивірка” в Монреалі дуже радіємо появою „Молодого Життя” і радо будемо співпрацювати з Редакцією. В цім листі перешлимо 3,00 дол. на Пресовий Фонд — „Молодого Життя” та спомин з нашого переходу з новадта до юнацтва... Наш Гурток має 12 членів і є наймолодшим Гуртком в Станції. Відбуваємо щотижня сходина, видаємо снігну газетку „Вивірчин Листочок” та підготовляємося до 1-ої Пл. Пробі...”

За Гурток підписала пл. прх. Христина Попадинець, гуртковий писар.

ПЛАСТУЙМО НА ВОДІ

Учасники світового Джемборі у Франції, в Моассон в 1947 році описували нам своє прекрасне враження, що його вони вивели, оглядаючи Міжнародний Сквартський Пристань на ріці Сени, яку побудували сквати різних народів, учасники цього ж Джемборі. Ліс машів, сніжно білі вітрила, що лопотіли на вітрі, різноколірові прапори на вершках машів, а біля цього громади усміхнених молодих моряків, робили на глядачів дійсно дуже приємне враження. Кожний бачив, що з тих усміхнених юнаків, для яких морякування є похищою тільки примістною, виростуть колись характерні та відважні мореплавці.

Ми, українські пластуни, також зрозуміли вагу пластування на воді. Згадати б тільки „морське пластування“ Курена „Чорноморців“, прогулянки — „Лісових Чортів“ по Волні і Поліссі. А теж і пізніше, в Німеччині, водні пластові табори на Великій і Малій Березі, на Вальхензее, на Штарнбергерзее в Німеччині. На одній пластовій знімці ми бачили навіть танок „Чорноморці“ у виконанні гуртка пластунок в Австрії на тлі чарівних Альп. Очевидно пластуночків були у моряцьких одностроях. З цього бачимо, що зацікавлення морським пластуванням є загальне, а досіль здобути огни витворили гарну традицію та сильну підставу для того, щоб продовжувати цю діяльність пластування. Сьогодні є куди більші можливості, як охлинебудь раніше, щоби ця діяльність розвинулась у нас у найбільшій ширині. Усюди, зокрема на американському континенті, є багато рік озер, довге і легко доступне морське побережжя, а передовсім величезний досвід і технічні легко доступні засоби майже всіх народів американського континенту. Очевидно, що річ не в відзнаках та одностроях мор-

Група учасників Міжнародного Висвітлюючого Курсу Морського Пластування над Штарнбергерзее, Німеччина АОП, в 1948 році в очікуванні до вправ на вітрильняках.

ських пластунів, але у пластуванні на воді.

Але навіть і той, що сумнівався би, кому далеко до моря: „Що ж це за морський пластунок, що не плаває по морі?“ — помиляється. Переглядаючи літературу для морського пластування, себто для морякування молоді, знаходимо там погляди незвичайно міродатних осіб, що „морське“ пластування для молоді є розраховане передовсім на озера та ріки і що зовсім не треба плавати по морі, що заїде, куди треба човном чи вітрильняком на більшому озері, що вмє поводитися на воді у кожний час, в негоді чи у спеку, дасть собі раду теж і на морі в прибережній плаві, коли буде слухна потреба. Але треба пам'ятати, що морське пластування вимагає багато більше підготовчих праць, як прим. суходільного пластування. Треба добре підготуватися технічно, треба навчитися плавати, треба засвоїти собі пластові приписи, що обов'язують підчас зайняття на воді. Кошти морського пластування не є великі. Передовсім для тих хлопців, що мають ініціативу та вмюють самі щось зробити. В різnorodних кни-

КУТИК ПЛАСТУНА - ФЛІЯТЕЛІСТА

Гутірка пл. сен. Сатурна на сходах юнаків

Я обіцяв вам, друзі, сказати дещо про фліятеліста. Знаю, що вас цікавить ця тема. Тема цікава, але й велика. Тому краще — штайте, — що вас цікавить, а я відповім вам.

Т а р а с: Що означає слово: „фліятеліста“?

— Назва ця походить від двох грецьких слів: „фліос“ — приритель і „атей-лейфа“ — зльняний від оплат. Хоч як бачите, назва не дуже влучна, проте прийнялася в пілому світі й усі збирачі поштових марок її уживають. Назву цю „склава“ французький збирач поштових марок Герпін в 1864 р.

Т а р а с: — Я цікавий знати, коли появилася перша поштова марка?

— Останніми роками багато держав видало пропам'ятні поштові марки у століття їх появи. 6 травня 1840 р. — це

вадила згаданого дня правдиву поштову марку да поштових урядів. Марка ця є чорної краси, з головою королевою Вікторії і є вартості 1-го пені. Три роки пізніше Швайцарія і Бразилія пішли слідом Англії. Німеччина (Прусія) й Австрія випустили перші поштові марки в р. 1850, а царська Росія аж 1857 року.

Т а р а с: — А як переслали листи, заки вийшла поштова марка?

— Питання дуже цікаве. Ще давно — перед народженням Христа була наладана на свого рока пошта в Персії, Єгипті, Вавилоні, Сирії, а даліше в Греції й Римі. Поштові авта, літаки, поїзди, що сьогодні перевозять пошту, заступали тоді післанці, що переносили листи на означені місця, а звідтам нові післанці несли даліше на зміну аж до адресата. Пригадайте собі славного бігуна з-від Маратону. На допомогу пішми післанцями прийшли

ПЛАСТУЙМО НА ВОДІ

(закінчення із стор. 20)

зобіряків та в розпродажі є дуже багато літератури і журналів, що займаються морякуванням на рівні морського пластування. Там можна знайти дуже багато вказівок і порад, як до чого братися. Перш усього можна знайти поради і взори, як самому збудувати човен, поводитися із линами та іншим статком, квичиванню у мореплаванні, як розлинявати заняття, від чого починаєти і по якій черзі йти до дальшого розвою. Крім цього в поодиноких місцевостях напевне є ще ті пластуни, що були в таборах на обидвох Березах, на Вальхензее та на Штарнбергерзее. Вони з певністю це не одне тямлять, що навчилися на тих таборах.

То ж, Пластове Юнацтво! Пластуїмо на воді, а тоді напевне ті води, що є в нашому сусідстві або нас окружують, наберуть для нас іншого, ближчого змісту та зв'язку нас із українським Чорним Морем куди більше, як щось інше.

день народні поштові марки. Лондонська пошта була першою у світі, що впро-

кіні, а даліше почали пошту перевозити возами. Вже в 15-му столітті французький король Людовик XI (1464 р.) — впровадив першу державну пошту. За доручення листа треба було платити належну оплату й це відмічувано на коверті. 1633 р. один француз „видумав“ стрічку паперу, на якій був напис: „Вилет поштові оплати.“ Такою стрічкою опосувано листи, або приклеювано до коверти. Різні держави різно рудили собі у зазначуванні заплаченої поштової оплати на листі, заки вийшла у світ поштова марка у нинішньому вигляді.

В л о д к о: — Наш Тарас хоче бути відразу істориком поштової марки. Я хочу знати, як збирати поштові марки?

— Це не велика штука. Приходять до тебе листи. Дістають листи твої батьки, чи твої знайомі, рідні, приятелі. Попрося їх, щоби дозволили тобі взяти собі поштову марку. Марку треба відіяти, чи віддерти з частинкою коверти. Ніколи не віддирати марки від паперу, щоб не у-

шкідити її. Як прибирає дещо марок (з частини коверт), тоді візьміть до чистої посуду трохи теплої води й дайте туди марку. Пам'ятайте, друзі, що гаряча й зима вода шкідить красці марки. Марка тратить свій блиск, а такі марки, що друковані англійськими красками, є дуже вразливі „на воду“. Також марки друковані на крейдяному папері не люблять „купатися“. При купанні марок пам'ятайте, пластиун, щоб не попала туди марка гапшена (скасована, тобто перекреслена) хемічним олівцем, бо олівець розпуститься й усі марку закрасить.

В л о д к о : — Яке ж пізнати яка марка „любити купатися“?

— Досвідчений збирач пізнає легко й скоро. Напр. є такий філателістичний прилад „срібний олівець“ і як ним потягнути по марці, що друкована на крейдяному папері, то залишаться слід, риска. Та найкращий спосіб пізнання поштових марок це каталог. Там повністю бути значенно, чи дану марку можна „купати“.

В а с и л ь к о : — О! То є і каталоги марок?

— С, друзі! В них списані всі марки, що досі появились у світі. Там же є знімки їх, а крім того ціна. При цій нагоді скажу вам, що перший каталог поштових марок видали німці в 1861 році. — Вже тоді було 1500 різних марок у світі.

В л о д к о : — А що робити з маркою, як ми її „випкуємо“?

— Положити краскою до чистої бібули, або чистого полотна й зачекати, щоб бібула чи полотно втягнули дещо води. Після того вложити марку між дві чисті картки паперу й поставити в книжку, — щоб „випрасувати“. Якщо марка ціла, — має всі зубці, якщо не „поломана“ — не стратила своєї краси — вона готова до твоєї, Володку, збірки.

На сьогодні досить.

— Ви, друзі, що будете читати цю гуртку й будете мати як питання про філателію, пишіть до нас. В черговому числі відповімо.

Листування Редакції

Пластова Станція в Монреалі, Канада. — „Допис і знімки одержали. Використовуємо допис про юнацький табір. На жаль, знімок не можемо використати, бо клішні вийдуть дуже невразливі і темні. — Просимо прислати знімки, де постаті були б великі та які були б дуже контрастні. Подію та особі просимо докладно описати. Зокрема містимо надісланий матеріял Гуртка У. П. Ю-ок „Вивірки“ із Вашої Станції.

Пл. себ Л. Онницьевич, Нью Йорк. — Використаємо матеріял з Хроніки табору в Нерровсбургу. Інші матеріяли використаємо в наступному числі.

К. П. С. в ЗДА. — Допис Пластової Групи в Лос Енджелес і Філадельфії одержали. Використаємо в наступному числі.

Пл. сен. о. Я. Шуст, Бріндпорт, Конн. Допис і рецензію одержали. Ми радо помістили б спомина про Пласт у Верекана, коли б Ви доповнили присланий матеріял спогадом про пластовий табір праці на Лисоні для порядкування стрілецьких могилок. Тепер надісланий спогад міг би викликати деяке непорозуміння з уяви на характер пластового заробітку. — Рецензію про журнал „Морський Вовк“ видаваний Гуртком У.П. Ю. „Морський Вовк“ у Філадельфії використаємо.

КПС в ЗДА. — Тексти бібліографічних нотаток з Видавництва М. Деніскофа в Буенос Айрес одержали. При першій нагоді використаємо.

Пл. сен. Володимир Баруга, Нью Йорк. Надіслану статтю використаємо.

Ст. пл. Леся Тмач Кисельська, Ірвінгтон, Н. Дж. — Статтю і знімку використаємо.

Ст. пл. Л. Гевко, Дітройт, Міч. — Статтю використаємо. Просимо прислати більше матеріялу на подібну тему до кільцевого числа.

Пл. сен. о. В. Смик, Стратфорд, Н. Й. — Присланий матеріял використаємо. Радо містимо подібні гуртки. Ми стараємося за співпрацю у цій діяльності з Філателістичним Товариством.

Редакція дякує Всім Шановним співробітникам за надіслані матеріяли і завдання. Коли б хтонебудь прислав знімки з „Пластового життя“ для використання в „М. Ж.“, то просимо підбирати сюжети передовсім із пластового юнацтва підчас пластових зайняти, дуже виразні і контрастні, та з докладним описом події і подиноків осіб. Велику частину дотепер надісланих знімок не можемо використати головне з уваги на те, що вони для виробу кліш не годяться та бракує опису дії та осіб.

НАДІСЛАНІ ПУБЛІКАЦІЇ

„Під знам'ям Чорного Кота“, — Нью Йорк, ч. 1, з 7. січня 1951, формат 16", стор. 14 + окл., літгор. видання. Ч. 2, з 4. березня 1951, формат 16", стор. 21 + окл., літгор. вид. — Видавець: Гурток УПО „Чорний Кіт“ в Нью Йорку, ЗДА.

„Зелений Комар“, — Філадельфія, 15. липня 1951, формат 16", стор. 4. Одноднівка з нагоди пл. табору в Честер. Писаний відручно.

„Морський Вовк“, Філадельфія, Па., ч. 1, грудень 1951, форм. 16", стор 4. — Ч. 2, січень 1952, формат 16", циклоствлял. Видає Гурток УПО-ів „Морський Вовк“, 1. куреня УПО ім. соти. Ф. Черника у Філадельфії. (Рецензія на іншому місці).

НАДІСЛАНІ КНИЖКИ.

SATALEPTON — М. Зеров, сторін 80 + окл., Видавництво „Київ“, Філадельфія.

РЕЦЕНЗІЇ

„Морський Вовк“ — місячник, Філадельфія, Па., видає 1. гурток УПО „Морський Вовк“.

Передміною 2-ге число того місячника, Різдвяне. В ньому святочні побажання, Різдвяний спомина з рідного краю, вірш Б. Лепкого „На святій Вечір“. Крім того короткі звідомлення учасників Андрієвського Вечора у Філадельфії та вищільного табору-курсу в Нерровсбургу і спомина зі Свята 5. Куреня в Міттенвалді в листопаді 1948 р. На останній сторічці сміховника і загадки.

Треба пригадати сміливий почин „Морських Вовків“, що вваляся за нелеге, а рівночасно таке похвальне завдання. Нема другої організації для молоді, щоб так виховувала й провадила та рівночасно й контролювала свою молодь, як нею є Українська Пластова Організа-

ція. Її праця полягає в двох найважливіших ділянках: релігійній і національній. Але Пласт не дає готових тем і взірців членам для їхньої праці. Він дає лише напрямки, а дорогу мусять пластуни самі шукати, виробляючи при тому свій характер і життєву ініціативу та самостійність.

І наші „Морські Вовки“ беруться до самостійної праці, ініціюючи свій місячник. Деякі недоліки не повинні зракувати молодих „редакторів“, бо „не помиляється лише той, хто нічого не робить“. Невпинна праця допоможе пізнати свої браки та доповнити їх. Тому часта Боже молодіш „Морським Вовкам“ в їхньому почині.

сен. о. Я. П.

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ „МОЛОДЕ ЖИТТЯ“

Виказ вплата, що вплинула до Редакції „М. Ж.“ до 25. 2. 1952.

Гурток УПО-ок „Вивірка“, Монреаль, Канада	\$3.00
Оріон, ЗДПА	\$25.00
Разом	\$28.00

3 НОВИНОК

ПРИЛАД, ЩО ВИКРИВАЄ ПРАВДУ І БРЕХНЮ.

В Америці користуються інколи приладом, що допомагає з'ясувати, чи людина говорить правду, чи бреше. Спроби в цьому напрямі робили ще стародавні греки, зокрема Арістотелів онука та в Америці так перевіряють правду у брехню тільки від 1921 року. Уживають цього приладу в деяких державних установах — і то тільки як допоміжного засобу — для вкриття політичних „підричників“, та деякі промислові і торговельні фірми перевіряють за допомогою цього приладу своїх працівників. Користуватися нею можуть тільки досвідчена людина, бо багаті й неввинних людей можуть бентежитися та плутати, опинившись в виняткових обставинах, що їх створюють звичайно всілякі перевірки, тим більше коли перевіряють правду чи брехню. Суд покищо не користується цим приладом. Цей прилад має кілька конструкцій та різні назви.

Весела сторінка

А тепер дещо пластового, або як хтось сказав „Пласт на оптимістично”. Отже, щоб розпочати від початку. Ага, як це воно було?!

Зачини від „кари”.

Стоїть собі вечером на вулиці авто, а біля нього шофер чіхається в потилицю. Надходить „поліцейський” і питає: — Мой, а де червоне світло зпозаду? — То байка, каже шофер, але де с та причіпка, що воно на ній висіло?

*

А тепер дещо з таборового життя. Таборовий кухар до таборюка: — Як смакує тобі нині обід? — Міг би бути ще гірший, — відповідає „вічний малькотент”. — Відклич свої слова негайно, бо це образа для мене — закричав „вареха”. Наказ! — підхлюпос „малькотент” — Обід не може бути гірший.

*

Бунчужний до нічної стійки: — Еге ж друже! Як спалося? Що бачив у сні? — Та що? Хіба ж у такій темноті можна щось побачити?

*

Ще раз про бунчужного. Бунчужний серед ночі повертається до шатра: — А хто там так хропе, як би хотів ніч перепилувати на дві половини?

*

А тепер дещо про Джемборе в Бад Ішль 1951 року.

— Пане докторе, а чому ви такі здепервовані?

— Та подумайте! Вже другий тиждень лікую цього скавта на жовтачку, а сьогодні довідаюся, що він японець.

А тепер з мандрівництва.

Провідник прогулянки:

— Гуртовий Булька! В якому напрямі тепер ідемо?

— На південь, — „булькинув” гуртовий Булька.

Провідник прогулянки: — Гаразд Булька, а по чому ти лізав?

— Бо мені чораз то гарячіше, — вгадав Булька.

*

А тепер дещо з лексику таборюка.

Безнадійність — думати про йменування або відзначення на таборі.

Ватра — добра нагода, щоб натягнути Булаву.

Важка кавалерія — донос до таборювої газетки.

Гарна погода — неминучий аларм нічю.

Дрімати — слухати гутірки.

Доц — у таборі нічого нового, продовження слідує.

З великої хмари малий доц — прийшов „риванцель” з дому.

Зарозумілість — таборовий кухар.

Комедія — рання руханка і передобіда купіль.

Лінохувати — бути магазином або технічним референтом.

Піонерка — цілком певно робота в кухні.

Полегша в таборі — бунчужний мас відвідини.

Сорок днів потопу — МВК у Веярі.

Страшно сваритися — бути шміраком у кухні.

Черговий — бідний, гнаний і голодний, жертва табору.

КОТРИ ГОДИНИ У СВІТІ?

Місцевість	Місцевий час	День і дата
Велінгтон, Нова Зеландія	3 рано	неділя 7. I.
Сідней, Сх. Австралія	1 рано	неділя 7. I.
Перт, Зах. Австралія	11 вечером	субота 6. I.
Київ, Україна	5 попол.	субота 6. I.
Німеччина	4 попол.	субота 6. I.
Англія	3 попол.	субота 6. I.
Ріо-де-Жанейро, Бразилія	12 вполудне	субота 6. I.
Буенос-Айрес, Аргентина	11 передпол.	субота 6. I.
Нью Йорк, Дітройт, Сх. ЗДА	10 передпол.	субота 6. I.
Шикаго, ЗДА	9 рано	субота 6. I.
Едмонтон, Канада	8 рано	субота 6. I.
Лос Анджелес, Сан Франціско	7 рано	субота 6. I.

ПЛАСТОВЕ ВИДАВНИЦТВО „МОЛОДЕ ЖИТТЯ”

Muenchen, Dachauerstrasse 9/II, Germany
поручає свої видання:

Юрій Старосольський

ВЕЛИКА ГРА

гутірка про ідею і методу пластування. Марка на обгортці Лісовського, ініціали Судомори, 3 ілюстр. вкладки: Мюнхен 1948. стор. 68, 80. ДМ 3, або дол. 0.80.

В ДОРОГУ

Пластовий Співаник за ред. В. Витвицького, Ю. Пясецького, В. Кравціва, — 6 розділів: Гімни, Пластові, Народні, Стрілецькі, Танки, Трубові сигнали; стаття В. Витвицького про українську музику — українською і англійською мовами — 101 пісень. Мюнхен 1949, стор. 192, 160. ДМ 5, або дол. 1.80.

Бейден Пауел

СКАВТІНГ ДЛІЯ ХЛОПЦІВ

авторизований переклад з англійського Е. Кульчицького. Мюнхен 1950. — Стор. XVI — 314, 80. — ДМ 9, або дол. 2.50, полотно: ДМ 12, або дол. 3.20.

Леонід Бачинський

ПЕРШІ КРОКИ

підручник для провідників новацтва, Бльомберг 1950. ст. 96. ДМ 2, або дол. 0.80.

